

ket Gejstligheden i sin Tid, men som for længst er forsvunden, den Myndighed, Indfyldelse osv., som de i sin Tid havde, sidder vore gejstlige lidt i Blodet endnu, og det fører stadig med sig, at de gøre Modstand mod Fremskridt af demokratisk Natur. Hertil kommer saa desuden, at vore Præster netop i Kraft af deres Embedsgerning komme til saa ofte at beskæftige sig med menneskelig Lavhed og Forvorenhed, og det vil i alt Fald i mange Tilfælde bidrage sit til, at de komme til at se lidt mørkt paa Menneskene i Almindelighed, komme til at anse dem for ringere, end de i Virkeligheden ere. Det er, som sagt, meget vanskeligt at gennemføre Fremskridt paa Kirkelivets Omraade, det har vist sig saa tidt, og vil sikkert ogsaa vise sig ved denne Lejlighed. Saa har jeg endnu en Grund til, at vi skulle optræde paa den Maade, og det er den, at vi ikke godt kunne vente efter en Reform som den, det foreliggende Forslag om Menighedsraad indeholder. Vi kunne ikke godt vente derefter endnu i Aartier, det gælder om at faa begyndt en Gang. Folkekirken ligger jo egentlig helt retsløs hen. Hvem der danner Regeringen om 10 Aar her i dette Land, det vide vi jo ikke ringeste Besked om, det kan være, det er Folk, som ikke have det ringeste med Folkekirken at gøre og vil den til Livs paa enhver Maade. Det vide vi jo ikke, men under alle Omstændigheder, hvis vi kunne faa dette Forslag gennemført nu i dette Øjeblik og altsaa faa Kirken og Folket bragt sammen paa ny — de have jo været sammen en Gang tidligere, men ere blevne skilte igen — er jeg tilbøjelig til at tro, at vi gjorde en god Gerning for hele vort Folk i Fremtiden; selv om det saa ogsaa skal gaa saaledes, at man fra Statens Side slaar Haanden af Folkekirken, er jeg tilbøjelig til at tro, at der blandt de Medlemmer, som til den Tid tilhøre Folkekirken, vil være kristelig Alvor nok til, at de kunne staa paa egne Ben, opretholde deres Frimenigheder og være sig selv. Det er min bestemte Opfattelse, at under de forskellige Hensyn, jeg her har nævnt, skulle vi se at resignere i vort Forhold til dette Forslag, i alt væsentligt tage imod det, saaledes som det er, og se at faa det gennemført saa hurtigt som muligt, i alt Fald gøre et alvorligt Forsøg paa at faa det gennemført allerede i denne Samling. Jeg tror, der staar for meget paa Spil ved, at Sagen bliver udsat, og jeg synes i det hele ogsaa, at med Hensyn til de Smaating, vi kunne have at indvende

mod Forslaget her og der — det er jo i alt væsentligt Smaating i Forhold til de store Formaal, som Forslaget tilsigter at naa — maa vi kunne resignere. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget.

Anton Jensen: Naar man sammenligner det nu foreliggende Forslag til Lov om Menighedsraad og Præstevvalg med det, som vi havde liggende til Behandling paa vort Bord i Fjor, ses det, at der er gjort adskillige Forandringer i Forslaget. Det vil springe i Øjnene, at disse Forandringer saa godt som alle gaa i Retning af Imødekommen og Hensynfuldhed til alle Sider. Det er i mine Øjne en Ros for Forslaget. Jeg hører til dem, som ikke kunne se andet, end at dette Forslag er skrevet og fremlagt med en blød og nænsom Haand, som den ærede Minister i Gaar udtrykte sig, maaske lidt for blød og lidt for nænsom paa sine Steder. Men altsaa i Forslaget, som det nu er, har man imødekommet baade Flertal og Mindretal. Det foreslaaede Forholdstalsvalg i Forening med Bestemmelserne i § 25 om Afstemningen ved Indstillingen af Præst gaar jo i Retning af at imødekomme Mindretallet, og den foreslaaede Klasseinddeling i § 21 gaar i Retning af at imødekomme Præsterens berettigede Krav om Oprykningssret i Henhold til deres Anciennitet. Begge Dele ere for mig et Fremskridt, thi det er berettiget, at ogsaa Mindretallene kunne komme til deres Ret i en Sag af saa megen aandelig Betydning som denne. Jeg kan ligesom den sidste ærede Taler ikke paa nogen Maade begribe, at Indre Mission i den Grad vil bryde Staven over disse Forslag, som den gør, og at denne kirkelige Retning i det hele taget i den Grad skriger op, som om der var en stor Ulykke paa Færde. Jeg synes, det er en stor Utaknemmelighed. De ere i Mindretal, klage de over — vare de i Flertal, maa man antage, at de ikke havde noget imod Lovforslaget —, og derfor mene de sig forurettede. Men Forholdet er det stik modsatte. Naar man gennemlæser Bestemmelserne i § 25 om Indstillingsmaaden, vil man se, at der netop er gjort alt muligt for at skaffe Mindretallet sin Repræsentant blandt de indstillede, saa at det ligefrem er en Naturnødvendighed, at Mindretallet, om det end er aldrig saa lille, maa faa sin Kandidat med paa Listen. Om saa Ministeren vil indstille ham eller ikke, er jo noget, som de Folk naturligvis lige saa lidt have Raadighed over, naar dette Forslag en Gang bliver til Lov, som de have